

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΙ ΕΧΕΙΣ ΓΙΑΝΝΗ, ΟΤΙ ΕΙΧΑ ΠΑΝΤΑ

Ο Πίτερ Ντάτον απορρίπτει προτάσεις της ACTU για τις εργασιακές σχέσεις

Στην τελευταία αξιόπιστη δημοσκόπηση Newspan, ο πρωθυπουργός, Ανθωνι Αλμπανίζι, απολαμβάνει την εμπιστοσύνη του 59% των ψηφοφόρων και ο ηγέτης της αντιπολίτευσης, Πίτερ Ντάτον, το καχεκτικό 25%.

Το αποτέλεσμα δεν ξάφνιασε κανέναν, γιατί εδώ που τα λέμε ο κ. Ντάτον δεν είναι ο πιο δημοφιλής πολιτικός της χώρας, ούτε για τους οπαδούς του Λίμπεραλ Πάρτι.

Κρίμα, γιατί σε μια Δημοκρατία χρειαζόμαστε ισχυρό ηγέτη της αντιπολίτευσης, όσο έχουμε ανάγκη έναν ισχυρό πρωθυπουργό. Γι' αυτό λυπάμαι ειλικρινά με την προοπτική να μην έχει ισχυρό αντίπαλο ο δημοφιλέστατος κ. Αλμπανίζι, δηλαδή να μην υπάρχει ανταγωνισμός ανάμεσα στα δύο κόμματα εξουσίας. Πώς να υπάρχει ανταγωνισμός, όμως, όταν η κυβέρνηση Αλμπανίζι προσπαθεί να σταματήσει την φτωχοποίηση των εργαζομένων με τομές στις εργασιακές σχέσεις, που έχουν καταδικάσει στην ανέχεια εκατομμύρια αυστραλών χαμηλόμισθων; Οι οποίοι βλέπουν το εισόδημά τους να μειώνεται όσο αυξάνεται ο πληθωρισμός, γιατί αυτό συμβαίνει ουσιαστικά όταν με τους μισθούς φέτος δεν μπορούν ν' αγοράσουν όσα πριν ένα ή και πέντε χρόνια;

Σε σύσκεψη κορυφής τον Οκτώβριο για να λυθεί αυτό το ζωτικό πρόβλημα που αφορά την αυστραλιανή οικογένεια, η γραμματέας της ACTU (Αυστραλιανό Συμβούλιο Εργατικών Συνδικάτων), Sally McManus, πρότεινε για τα συνδικάτα να έχουν το δικαίωμα να διαπραγματεύονται την αύξηση των μισθών με πολλές επιχειρήσεις ταυτόχρονα, αντί για την κάθε μία ξεχωριστά. Αυτή η πρόταση ενισχύει τα συνδικάτα που έχουν αποδεκτιστεί από τις αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις, τις οποίες επέβαλε η κυβέρνηση Χάουαρντ, για να βοηθήσει τους επιχειρηματίες. Αυτό στοίχισε ακριβά στον Τζον Χάουαρντ όταν εγκατέλειψε τους μεροκαματιάρηδες υποστηρικτές του: Δεν πηγήθηκε μόνο στις εθνικές εκλογές το Λίμπεραλ Πάρτι, αλλά και ο ίδιος έβαλε τέλος στην αξιόλογη πολιτική του καριέρα.

Για τον κ. Ντάτον, λοιπόν, αντί το πάθημα του Χάουαρντ να του γίνει μάθημα, αποφάσισε να το παίξει σκληρό καρύδι διαφωνώντας ριζικά με την κα Sally McManus και τις μυριάδες συμπατριωτών του εργαζομένων.

Για τον κ. Ντάτον, λοιπόν, αντί το πάθημα του Χάουαρντ να του γίνει μάθημα, αποφάσισε να το παίξει σκληρό καρύδι διαφωνώντας ριζικά με την κα Sally McManus και τις μυριάδες συμπατριωτών του εργαζομένων.

Ο κ. Ντάτον χαρακτήρισε την πρόταση του ACTU σαν επιστροφή στην περίοδο της δεκαετίας του '70 και πιέζει τον κ. Αλμπανίζι να την απορρίψει. Επειδή, σύμφωνα με τις τότε εργασιακές σχέσεις οι εργοδότες υπέφεραν από ζημιωμένες απεργίες.

«Ασφαλώς αυτό δεν είναι κάτι που μπορεί να κάνει ο κ. Αλμπανίζι επειδή χρωστάει πολλά στα συνδικάτα που ενισχύουν με πολλά εκατομμύρια δολάρια το Εργατικό Κόμμα», δήλωσε ο κ. Ντάτον.

Δηλαδή, είπε ο πετεινός τον γαϊδάρο κεφάλι, λες και το Λίμπεραλ Πάρτι δεν ενισχύεται με εκατομμύρια δολάρια από αυστραλούς ολιγάρχες.

Πάντως, ο υπουργός Εργασιακών Σχέσεων, Τόνι Μπερκ, εξέφρασε μεγάλο ενδιαφέρον για την πρόταση της ACTU, οι διαπραγματεύσεις για αύξηση μισθών να γίνεται με το σύνολο βιομηχανιών, παρά τις αντιρρήσεις από φορείς επιχειρηματιών και τον Συνασπισμό Λίμπεραλ - Εθνικών που ισχυρίζονται ότι κάτι τέτοιο θα προκαλούσε ευρείες απεργίες.

Ο κ. Ντάτον και οι βιομήχανοι είναι φανερό ότι απαιτούν από τους εργαζόμενους να εργάζονται αδιαμαρτύρητα με χαμηλούς μισθούς. Την ώρα που τα ηγετικά στελέχη της βιομηχανίας και οι μέτοχοι μοιράζονται τεράστια κέρδη.

Και ο νους μου πάει στους Έλληνες μικρο-επιχειρηματίες που δούλεψαν σκληρά με τις γυναίκες και τα παιδιά τους από τα ξημερώματα μέχρι αργά το βράδυ, για να γίνουν μεγαλοεπιχειρηματίες. Επειδή δεν είχαν απαιτηση να δουλέψουν άλλοι με μισθούς πείνας για να πλουτίσουν αυτοί.

Στη συζήτηση για τους μισθούς δεν ήταν δυνατόν να απουσιάσει το Business Council of Australia, που υποστήριξε πως η αύξηση των μισθών είναι αρνητικά συνδεδεμένο με

την αύξηση στην παραγωγή.

Τι δουλειά, όμως, έχουν οι εργαζόμενοι με την παραγωγή; Ας σταματήσουν επιτέλους αυτό το παραμύθι γιατί η παραγωγή εξαρτάται μόνο από τον σχεδιασμό της διοίκησης των επιχειρήσεων, αφού οι εργαζόμενοι απλώς εφαρμόζουν εντολές από τους μισοσάδες.

Οι αυξήσεις στους μισθούς θα πρέπει να είναι ανάλογες με τα κέρδη των επιχειρήσεων και αν κάποιες επιχειρήσεις δεν μπορούν να δείξουν κέρδη, ποιος είναι ο λόγος να υπάρχουν;

Για το ίδιο θέμα, η επικεφαλής του Business Council of Australia, Jennifer Westacott, προτείνει στη σύσκεψη κορυφής για τους μισθούς στόχο για την αύξησή τους από 2,6% τώρα, στο 3% για να επανέλθει η Αυστραλία στις πρώτες πέντε χώρες με το κατά κεφαλήν εισόδημα από την 10η θέση που είναι τώρα. Αλλά λόγια ν' αγαπιόμαστε δηλαδή. Τι σημασία έχει αν η Αυστραλία βρίσκεται στην πρώτη θέση με το κατά κεφαλήν εισόδημα, που είναι ο μέσος όρος αυτών με εισοδήματα εκατομμύρια δολαρίων και αυτών που εργάζονται με μισθούς πείνας;

Δηλαδή ένας τραπεζίτης με ετήσιο εισόδημα \$10 εκατομμύρια δολάρια και ο υπάλληλός του με ετήσιο εισόδημα \$80 χιλιάδες, δείχνουν κατακεφαλήν εισόδημα \$5.040.000 για όλους τους Αυστραλούς!

Η κα Jennifer Westacott ισχυρίζεται και πως η μετανάστευση, η φορολογική μεταρρύθμιση και λιγότερες φιλόδικες διαδικασίες για αυξήσεις μισθών είναι τα κλειδιά για να αυξηθεί η παραγωγικότητα.

Θέλουμε περισσότερους μετανάστες από όσους χρειάζεται η χώρα για να υπάρχει ανταγωνισμός στις κενές θέσεις εργασίας, άρα χαμηλότεροι μισθοί, φορολογική μεταρρύθμιση που σημαίνει μείωση των φόρων που πληρώνουν οι ολιγάρχες και να μην καταφεύγουν σε απεργίες οι εργαζόμενοι για μια αύξηση μισθού; Όχι, βέβαια.

Τι θέλουμε; Να επιστρέψουμε αλλά όχι στη δεκαετία του '70, αφού την φοβάται ο κ. Ντάτον, αλλά πιο πίσω στη δεκαετία του '50 με συντηρητική κυβέρνηση του Ρόμπερτ Μένζις. Και θα το ξαναγράψω για χιλιοστή φορά, τότε που οι αυξήσεις γίνονταν όχι κάθε πέντε χρόνια με λίγη τύχη, αλλά κάθε τρεις μήνες ανάλογα με το ύψος του πληθωρισμού...

Σοφά λόγια

«Κρέσσων γαρ οικτιρμού φθόνος.» (Καλύτερα να σε φθονούν παρά να σε λυπούνται.) - Πίνδαρος, 522-438 π.Χ., αρχαίος λυρικός ποιητής.

Καλό!

Ένα αγόρι κάνει παρέα με ένα κορίτσι και μετά από

αρκετή ώρα που δεν έβρισκαν κάτι άλλο να πουν λέει το κορίτσι στο αγόρι: «Θες να παίξουμε τον γιατρό;» «Τέλεια ιδέα, το θέλω πολύ», απαντάει το αγόρι μέσα στην τρελή χαρά.
«Εντάξει, πάω εγώ μέσα στο δωμάτιο, κάτσε εσύ εδώ στην καρέκλα να διαβάσεις κανένα περιοδικό και σε καμιά ωρίτσα έλα μέσα να μου δώσεις 50 ευρώ!»

Χάστε κιλά λέει σε 12 εύκολα βήματα. Σιγά να μη γίνουμε και μαραθωνοδρόμοι για να αδυνατίσουμε